

LLH**Landsforeningen for lesbiske,
homofile, bifile og transpersoner**

Oslo 15. januar 2009

Barne- og likestillingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 Oslo

Høringsuttalelse om forslag om lovfesting av krisesentertilbudet

LLH stiller seg positive til en lovfesting av retten til et krisesentertilbud som også sikrer andre enn kvinner som er utsatt for menns vold et tilfluktssted. Lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT) er grupper som i mange deler av samfunnet fortsatt har en lav status og derfor kan være særlig sårbare når de utsettes for vold i nære relasjoner. Samtidig mener vi at lovutkastet i praksis ikke følger opp intensjonen når det gjelder å sikre et likeverdig tilbud også uavhengig av seksuell orientering.

For det første mener vi at lovutkastet burde tydeliggjort i § 1 at kommunene er pålagt å gi et likeverdig tilbud også til andre grupper enn de som per i dag har tilgang på krisesentere. I et stramt kommunebudsjett risikerer andre grupper enn de som tradisjonelt har vært ansett som målgruppe for krisesentrene å bli nedprioritert dersom ikke føringene fra sentralt hold er tydelige nok. Slik forslaget står i dag risikerer nye grupper å bli oversett og usynliggjorte, noe som allerede er et stort problem for LHBT.

Vi mener også at forslaget ikke tar i betraktning forekomsten av diskriminering internt i minoritetsgrupper, noe LHBT i særlig grad rammes av. Etniske minoriteter er i pkt. 4.4 og pkt. 4.4.2 i høringsnotatet oppregnet som en gruppe med særlige behov, men da utelukkende med fokus på minoritetskvinner, og kun med tilbud om tolk som tiltak om tilrettelegging. For LHBT, og særlig de av dem som har bakgrunn fra etniske minoriteter, vil et krisesentertilbud inndelt etter kjønn ikke gi tilstrekkelig beskyttelse etter lovens intensjoner. Vår gruppe Skeiv Verden, som jobber med LHBT med etnisk minoritetsbakgrunn og bl.a. har et prosjekt som gjelder tvangsekteskap, kan opplyse om følgende: LHBT er i mange innvandremiljøer et utstøtt og uglesett gruppe. De er utsatte for vold fra foreldre og andre familiemedlemmer, i tillegg til den fare for vold i parforhold som også er til stede for denne gruppen. Dette medfører at hvis disse skulle plasseres på et krisesenter sammen med kvinner, vil de ha en enda lavere sosial status enn disse kvinnene, noe som kan medføre en fare for at kvinner med samme etniske bakgrunn ikke vil beskytte dem ved å la være å fortelle i miljøet hvor LHBT befinner seg. Det vil tvert i mot kunne anses som en plikt ovenfor egen slekt og slektallianser å gi informasjon videre, og vil kunne virke formildende på bedømmelsen av egen situasjon. På et krisesenter for menn vil de i tillegg være i fare for å bli utsatt for vold og andre overgrep fra beboere med samme etniske og/eller religiøse bakgrunn.

Med bakgrunn i dette er LLH kritiske til en rent kommunal organisering av krisesentrene, da vi mener at det for enkelte grupper som LHBT vil være behov for egne krisesentre, gjerne plassert i de større byene, og hvor et rent kommunalt samarbeid vanskelig kan skape et tilstrekkelig godt tilbud fordi det ikke dreier seg om en stor nok gruppe og det er behov for særlig kompetanse. En mulig løsning er statlige sentere hvor enkeltkommuner kan kjøpe plasser.

LLH ser positivt på at retten til tolk lovfestes, men mener at brukerne av krisesentrene ofte vil måtte fortelle om så sensitive ting at vi ber om at det bør gis retningslinjer for når man har rett til tolk og i hvilken grad man selv bør få velge tolk i den grad det er praktisk mulig. LHBT er vanligvis skeptiske til tolker med samme etniske tilhørighet som dem selv, etter vår erfaring dessverre ofte ikke uten grunn.

Når det gjelder kravene til kompetanse etter forslaget § 3, støtter vi forslaget om gradvis kompetanseheving av de ansatte på krisesentrene i en overgangsfase. Samtidig ser vi at dette reiser særlige problemstillinger i forhold til å gi nye grupper et reelt tilbud. Vi ber derfor om at det stilles krav til skolering og kompetanseheving fra starten av overfor grupper som per i dag i praksis ikke er omfattet av krisesentertilbudet. Dette må ses i sammenheng med opprettelsen av egne sentre som foreslått ovenfor, men siden man antageligvis først vil komme i kontakt med det lokale apparatet er det viktig med en kompetanseheving også her selv om det skulle bli opprettet egne krisesentre for LHBT. Fortsatt møter disse svært ofte diskriminering og usynliggjøring i møter med enkeltpersoner og ulike instanser, og særlig i så sårbare situasjoner som de man er i når man går til det skritt å oppsøke et krisesenter er det svært viktig at man blir møtt på en skikkelig måte. Mye av årsaken ligger i manglende kunnskap. Vi ber om at det i en eventuell forskrift eller retningslinjer også stilles krav om kompetanse på denne målgruppen sammen med kompetanse på etniske minoriteter.

Karen Pinholt
Leder

Lene Løvdal
Juridisk rådgiver